

følgende Forvirring. Nei, fra den Side skulde man virkelig ikke komme og bebreide Andre, at de have ihjelslaaet Landen og fastholdt Bogstaven. Bestandig hører man fra den anden Side, naar der er visse Spørgsmaal eller Sager for, at Forfatningen af 18de November er fuldstændig i Kraft; men saasnart der kommer andre Forhandlinger for som denne, saa hedder det: Nei, at holde sig til denne Forfatning er en eenfaldig Fastholden af Bogstaven, saa skal man tage Landen. Men hvor finder man da Landen? Jeg siger, at den Land, man her paa kalder, kan man ikke finde Noget om i hele Forfatningen af 18de November 1863, om man end læser imellem Linierne og læser den fra først til sidst; man skal ikke der kunne finde Noget om den Land, der giver Medhold til det, vi ere komne til at gjøre og fremdeles staae i Begreb med at gjøre. Men, som sagt, jeg indseer fuldtvel, at Rigsraadet og Regjeringsen ville vedblive med Hensyn til dette Spørgsmaal at gaae i den Retning, de ere komne til at gaae, og jeg har, idet jeg har erklæret, at jeg vilde stemme for dette Forslag, ikke stillet mig anderledes hertil end saaledes, som jeg stadigt er optraadt i Rigsraadet ligeoverfor disse Spørgsmaal om Bevillinger. Jeg har bestandig i Rigsraadet i finantsielle Sager, siden Forfatningskampen begyndte, afholdt mig saavel fra Forhandling som Afstemning, og jeg har erklæret, at jeg for Fremtiden vil gjøre det Samme; thi jeg erkjender ikke, at Rigsraadet grundlovsmaessigt kan behandle nogen Indtægt og Udgift, der ikke er fælles for Slesvig med Kongeriget, og dem have vi ingen af. Den Stilling, jeg hidtil har indtaget, er altsaa correct; men dog kunde jeg ikke indskrænke mig til blot at reise mig og stemme for Forslaget; thi det kunde have fremkaldt forskjellige Forklaringer og Mistydninger, som jeg ikke kunde lade staae uden at modsig dem. Derfor maatte jeg, da Forslaget ikke blev motiveret, begrunde, hvorfor jeg vilde stemme for det, og jeg er fuldstændig overbevist om, at jeg herved er i fuld Samstemning med Forfatningen af 18de November 1863, som ogsaa jeg har aflagt Sed paa.

**Bille:** Ligeoverfor et Medlem som det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valg-

heds (S. A. Hansen) er det absolut nødvendigt at gjentage den samme Ting for at constatere, at han ikke har havt Noget at svare derpaa. Lad os sætte, at det ærede Medlem har Ret i sin Opfattelse om, at man efter Treden i Wien har ihjelslaaet Landen og fastholdt Bogstaven, at man har valgt forkeert ved ikke at opgive Novemberforfatningen og ikke heller handlet rigtigt i at følge den daværende Regjering, istedetfor at gaae hans Vej; lad os indrømme ham alt dette, saa siger jeg dog, at saa maa man paa den anden Side indrømme, at nu foreligger der en vis given factisk Tilstand, paa hvilken det ikke kan gaae an ved Bestemmelser i Finantsloven at gjøre et voldsomt Indhug. Det Endringsforslag, her er stillet, er en Frugt af det samme Træ, der i denne Session allerede har bragt os, f. Ex. en Rigsretsanklage, der omfattede os Alle, der har bragt os under næsten enhver Sag, der er bleven behandlet, de samme Anstuelser om den hele Tilstands Ulovlighed, de samme Forsøg paa voldsomt at standse den hele Udvikling, i hvilken vi befinde os, den samme Modstand imod en lempelig og ved gjensidig Gfstergiveness tilveiebragt Ordning af de uhykelige Forfatningsforhold. Det ærede Medlem, der siger om sig selv, at han er i Overeensstemmelse med sine tidligere Anstuelser ved nu at udtale sig for og stemme for dette Endringsforslag, tager feil heri. Jeg tvivler ikke om, at han taler i denne Sag, som overalt, efter sin Overbeviisning; men denne Overbeviisning har her spillet ham et Puds. Han tager feil, naar han troer, at han er i Overeensstemmelse med sine tidligere Udtalelser ved at stemme for dette Endringsforslag; han handler imod dem. Men Hovedsagen er og bliver, at det ærede Medlem, som nu to Gange har havt Ordet efter at jeg havde udtalt mig, ikke har benægtet eller havt Noget at sige imod den Kjendsgjerning, at Slesvig er afflaet ved en af Kongen ratificeret og af Rigsraadet billiget Tred; jeg kunde sige til: billiget ikke engang i Henhold til § 15 i Forfatningen af 18de November 1863 alene, skjøndt det var den eneste Billigelse, vi havde at give, men billiget i al Almindelighed og i stort Omfang. Det ærede Medlem kan ikke forstaae, at Novemberforfatningen ikke er alene den specielle